

ske overordentlig uheldige. Anstalten var overfyldt i den Grad, at baade Soverummene og Opholdsrummene havde en Belægning, som var større end det Maksimum, som er tilladt paa Fattiggaaarde. I mørke, kun med minimale Vinduer forsynede Loftrum laa Patienterne tæt sammenstuede, uden at der kunde tages Hensyn til, hvorvidt det var særlig urenlige Patienter. Om nogen Nattepleje af nogen Art var og er der vedblivende slet ikke Tale, saaledes at Patienter, der havde gjort sig urenlige om Natten, henlaa i den tilsmudsede Seng til om Morgen. Stanken paa disse Soverum var derfor frygtelig. I Opholdsrummene fandtes den Gang ikke Siddepladser til de Patienter, der vare anbragte der. Under disse Forhold vare Tvangsmidler anvendte i en Udstrækning, som minder om Fortidens Daarekister. Ca. 25 pCt. af Patienterne vare undergivne saadanne Tvangsmidler som Spændetrøje med bagtil bundne Ærmer, Bæltet o. s. v. Hvad der særlig kan fremføres som oprørende, var den Behandling, nogle Kvinder vare underkastede. De sad i Spændetrøje med bagbundne Ærme, anbragte paa høje Stole, saa Benene ikke naaede Jorden. Deres Ben vare spændte fast til Stolebenene, og Kroppen var spændt fast til Stoleryggen — en fuldstændig Torturstilling. Og disse Kvinder vare ikke en Gang særlig farlige. Efter at være udløste af deres Tvang, have de siden færdedes i Aarevis frit omkring uden at volde Fortræd. Samtlige Vinduer vare forsynede med tykke Jernstænger. Den Friluftsbewægelse, Patienterne kunde faa, indskrænkede sig til Spadsereen i snævre Gaarde, der vare indrammede af 6 Alen høje Mure. Flere af disse Gaarde, blandt andet den, hvortil de forholdsvis mest aandsfriske og paavirkelige Patienter vare henviste, vare saa snævre, at de neppe vare større end en almindelig Spadseregaard paa et Fængsel. Klosetter fandtes overhovedet ikke i Bygningen, men kun i Udhuset. Hertil kom, at Brandfaren i disse Patientbygninger var ud over al Rimelighed stor. De Trapper, der førte op til Soverummene paa Loftet, vare saa snævre, at det maatte betragtes som noget nær umuligt at faa nogen af de sindssyge ned i Tilfælde af Ildebrand. Trapperne vare ganske vist af Jern, men Nyttens derved syntes ganske illusorisk, idet der under Trapperne var bygget Træskabe, hvori der var henlagt rigelige Mængder af brændbare Stoffer.

Om noget, der blot mindede om psykiatrisk Behandling af disse Patienter,

hvoraf mindst de 10 vare saakaldte helbredelige, friske Tilfælde, var der ikke Tale. Lægen fungerede nærmest som en Art Huslæge, der tilkaldtes, naar nogen af Patienterne led af en eller anden legemlig Sygdom. Det øvrige besørgeedes i alt væsentligt af Inspektøren, der, som det synes, undertiden selv afgjorde, hvorvidt Patienterne skulde lægges i Spændetrøje og lignende. Arbejdet, som udførtes, bestemtes ligeledes udelukkende af Inspektøren, og de Arbejdsmuligheder, som Anstalten frembød, indskrænkede sig i det væsentlige til Markarbejde, saaledes at de til Markarbejde ikke brugelige Patienter ikke havde nogen som helst Art af Beskæftigelse. Kvindearbejdet var reduceret til et fuldkomment Minimum.

Inspektøren, som fik denne Stilling som ung Mand efter sin Svigerfader, er tillige Økonom paa Anstalten, hvilket er et overordentlig uheldigt Forhold, da han derved bliver sin egen Kontrolør, og det var her et saa meget mere uheldigt Forhold, som Lægen ingen som helst Adgang havde til at øve Kontrol overfor de Fødemidler, der bleve givne Patienterne. Inspektøren har tillige i Aarens Løb opkøbt større Jordarealer i Anstaltens Omegn, hvilke han driver for egen Regning, og hvor, saa vidt man har kunnet faa oplyst, saavel Tvangsfanger som Patienter arbejde, efter Sigende sammen, en Arbejdskraft, der altsaa for ham er enten gratis eller i alt Fald ganske overordentlig billig.

Direktionen for denne Anstalt bestaar af Stiftamtmand, Kammerherre Feddersen, Lensbaron, Hofjægermester Rosenørn-Lehn til Guldborgland og Hofjægermester Brun, Sæddingegaard, af hvilke Lensbaron, Rosenørn-Lehn har det umiddelbare Tilsyn med Anstalten.

Dr. Langhoff gjorde, straks da han tiltraadte, de største Anstrengelser for at forbedre Behandlingen af de sindssyge, saaledes at disse bleve undergivne en virkelig psykiatrisk Behandling, noget, som ikke blot er af afgørende Betydning for de helbredelige Tilfælde af Sindssyge, men som ogsaa overfor de kroniske, saakaldte uhelbredelige Former spiller en meget væsentlig Rolle, idet Tilfældene kunne bedres i en Udstrækning, som jævnlig gør det muligt, at disse Patienter kunne behandles i deres Hjem eller i alt Fald i Pleje hos private. Han søgte straks at reducere Anvendelsen af Tvangsmidler, men her mødte han absolut Modstand fra Direktionens og Inspektørens Side. Denne Krig lykkedes